

Ceea ce echivalează cu a spune că ele vor fi aproape mereu prezente, din moment ce povestea de dragoste din *India Song*, într-o alunecare constantă, se juxtapune poveștii lor. Totuși, o diferență va exista:

cînd ele vor vorbi despre povestea pe care noi o vedem desfășurîndu-se, o vor redescoperi în același timp cu noi, deci cu aceeași teamă și, cine știe, poate cu aceeași emoție;

dar cînd ele vor vorbi despre povestea lor – tot în străfulgerările dorinței – ar trebui să resimțim diferența existentă între pasiunile care le mistuie. Și, mai cu seamă, ar trebui să împărtășim spaima vocii 2 în fața vertijului neconținut al vocii 1, în fața poveștii reînviată. Este vorba despre pericolul la care este expusă vocea 1: de „a se pierde” în povestea din *India Song*, trecută, *legendară* – acest MODEL. Și de A PĂRĂSI propria viață.

Niciodată vocile nu strigă. Blîndețea lor este netulburată.

ÎNTUNERIC

La pian, lent, o arie din perioada interbelică, numită *India Song*.

Este cîntată în întregime și ocupă astfel timpul – mereu îndelungat – de care au nevoie spectatorul, cititorul pentru a ieși din locul banal unde se află cînd începe spectacolul, lectura.

Iarăși *India Song*.

Iarăși.

Iată, *India Song* se sfîrșește.

Reîncepe. De „mai departe” decît prima oară, de parcă ar fi cîntată departe de locul acesta.

India Song interpretată de data asta pe ritmul ei obișnuit, de blues.

Întunericul începe să se împrăstie.

În timp ce, foarte încet, întunericul se împrăstie, iată, dintr-odată, voci. Alții decît noi priveau, auzeau ceea ce noi credeam că e privit, auzit numai de noi. Sînt femeii. Vocile sînt lente, blînde. Foarte apropiate, închise ca și noi în acel loc. Și intangibile, inaccesibile.

(*Se aude și se rostește: Vocea întii, Vocea a doua*)

VOCEA 1

Venise după ea în India.

VOCEA 2

Da.

Pauză

Marguerite Duras

VOCEA 2

Pentru ea lăsase tot.
Într-o noapte.

VOCEA 1

Noaptea balului...?

VOCEA 2

Da.

Lumina sporește, mereu. *India Song* iarăși și iarăși.
Vocile tac îndelung. Apoi reiau:

VOCEA 1

Ea era cea care cânta la pian?

VOCEA 2 (*șovăie*)

Da... dar și el...

El era cel care, uneori, seara, cânta la
pian aria aceea din S. Thala...

Tacere

E o locuință din India. Vastă. Locuință a unor „albi”.
Divane. Fotolii. Mobile din epoca ariei *India Song*.

Un ventilator de plafon se învîrtește, dar cu o încetineală
de coșmar.

Grilaje cu perdele din tul la ferestre. Îndărătul grilajelor,
aleile unui parc tropical. Leandri. Palmieri.

Imobilitate totală. Vîntul nu adie prin parc. În interior,
umbră deasă. Este seară? Nu se știe. Spațiu. Stucaturi aurite.
Un pian. Lustre stinse. Plante de interior. Nimic nu se mișcă,
nimic, în afară de acel ventilator, cumplit de ireal.

Ritmul lent al vocilor se potrivește cu creșterea foarte
lentă a luminii, cu blîndețea lor, cu decorul sfîșietor de trist.

VOCEA 1 (*parcă ar citi*)

„Michael Richardson era logodit cu o
tînără fată din S. Thala. Lola Valérie Stein.
Căsătoria trebuia să aibă loc în toamnă.

India Song

Apoi a fost acel bal.
Acel bal din S. Thala...”

Tacere

VOCEA 2

Sosise tîrziu la acel bal... în toiul
noptii...

VOCEA 1

Da... *îmbrăcată în negru*...
Cîta dragoste, balul acela...
Cîta dorință...

Tacere

Cu lumina care crește descoperim – încastrate parcă în
decorul colonial – niște prezențe. *Acolo se aflau niște oameni*.

Sînt mai în spate – fie îndărătul unui șir de plante decorative,
fie al unui grilaj fin, fie al unui stor transparent (fie în spatele
fumului care iese din cutia în care se ard mirodenii) – ceea ce
reduce vizibilitatea în planul secund al spațiului explorat.

Întinsă pe un divan, o siluetă alungită, foarte zveltă,
aproape slabă: o femeie ÎMBRĂCĂTĂ ÎN NEGRU.

Foarte aproape de ea, un bărbat îmbrăcat de asemenea în
negru, așezat.

Despărțit de AMANȚI, un alt bărbat, și el îmbrăcat tot în
negru. (Unul din cei doi fumează o țigară, oare asta a dat de
gol prezențele?)

VOCEA ÎNȚII descoperă – *după noi* – prezența femeii
îmbrăcate în negru.

VOCEA 1 (*neliniște, ton încet*)

Anne-Marie Stretter...

VOCEA A DOUA *n-a auzit, se pare*.

VOCEA 2 (*încet*)

Cît ești de palidă... De ce ți-e teamă?

Nici un răspuns

Tacere

Cele trei persoane par atinse de o imobilitate totală.

India Song s-a oprit.

Vocile scad, intră în acord cu locul mort.

VOCEA 2

DUPĂ MOARTEA EI, el a plecat din India...

Tăcere

Fraza a fost spusă fără întrerupere, recitată fără grabă.

Femeia îmbrăcată în negru, care se află în fața noastră, este, așadar, moartă.

Lumina a devenit fixă, sumbră.

Tăcere peste tot.

În depărtare și în apropiere.

Vocile sînt dureroase, memoria lor distrusă se întoarce, dar blîndețea lor rămîne neschimbată.

VOCEA 2

Mormîntul ei se află în cimitirul englez...

Pauză

VOCEA 1

... Moartă acolo?

VOCEA 2

În insule. (*Ezitare*) Găsită moartă. Într-o noapte.

Tăcere

India Song din nou, lent, departe.

Nu se vede imediat mișcarea, începutul mișcării: acesta are loc odată cu prima notă din *India Song*.

Femeia îmbrăcată în negru și bărbatul care stă așezat lîngă ea încep să se miște. Ies astfel din moarte. Pașii lor nu fac nici un zgomot.

S-au ridicat.

S-au apropiat.

Ce fac?

Dansează.

Dansează. Ne dăm seama de acest lucru abia după ce au făcut deja cîțiva pași.

Dansează lent, dansează.

Cînd VOCEA ÎNTÎI vorbește, ei dansează de cîțva timp.

VOCEA ÎNTÎI își amintește treptat.

VOCEA 1

Ambasada Franței în India...

VOCEA 2

Da.

Pauză

VOCEA 1

Zgomotul asta... e Gangele...?

VOCEA 2

Da.

Pauză

VOCEA 1

Lumina asta?

VOCEA 2

Musonul.

VOCEA 1

... Nici urmă de vînt...

VOCEA 2 (*continuă*)

... Se va sparge spre Bengal...

VOCEA 1

... Și praful asta...?

VOCEA 2

Centrul Calcuttei.

Tăcere

Marguerite Duras

VOCEA 1

Parcă se simte parfumul unei flori...?

VOCEA 2

LEPRA.

Tacere

Ei continuă să danseze pe aria *India Song*.

Dansează. Asta s-a spus deja.

(Ca și cum acest lucru nu era sigur. Și pentru ca imaginea și „vocale” să coincidă, pentru ca ele să se ATINGĂ.)

VOCEA 2

Dansează.

Tacere

VOCEA 2

Seara, dansau.

Tacere

Dansează.

Se apropie în dans, unindu-se într-o singură ființă.

India Song se-aude-nfundat.

Contopiți în dans, unul în celălalt, aproape nemișcați.

Apoi, nemișcați.

VOCEA 2

De ce plîngi?

Nici un răspuns

Tacere

Nu se mai aude muzica.

În depărtare, agitație. Apoi, trece. Alte zgomote.

Nemișcați, mereu, în tăcerea înconjurată de zgomot.

Pecetluiți. Opriți.

Multă vreme.

Despre cuplul îmbrățișat:

VOCEA 2

TE IUBESC ATÎT DE MULT CĂ NU MAI VĂD

India Song

NU MAI AUD

PÎNĂ LA MOARTE...

Nici un răspuns

Tacere

India Song revine de foarte departe. Încet, cuplul se desprinde, revine la viață.

Zgomotul sporește îndărătul muzicii: zgomotul Calcuttei – agitație puternică, balamuc. În jur: sunete diverse – strigătele regulate ale negustorilor. Cîini. Chemări îndepărtate.

Pe măsură ce zgomotul se amplifică în exterior, se face întuneric pe aleile parcului. Lumina plumburie. Nici urmă de vînt.

Tacere

Cuplul se desparte, se întoarce spre parc. Privește parcul, nemișcat.

Al doilea bărbat așezat începe și el să privească în aceeași direcție.

Lumina devine tot mai plumburie.

Zgomotul Calcuttei încetează.

Așteptare.

Tot așteptare. E aproape întuneric.

Deodată, așteptarea cedează:

Răpăitul ploii.

Răpăit liniștitor, proaspăt.

Plouă peste Bengal.

Nu se vede ploaia. Doar se aude. Ca și cum ar ploua pretutindeni, dar nu și în parcul ăsta șters din viață.

Toți privesc răpăitul ploii.

VOCEA 2 (*abia spune*)

Plouă peste Bengal...

VOCEA 1

Un ocean...

Tacere

Marguerite Duras

Strigăte în depărtare, de bucurie, chemări în limba aceea necunoscută: hindustana.

Lumina revine treptat.

Ploaia, răpăitul, foarte puternic timp de câteva secunde.

Se micșorează. Strigătele izolate și râsetele străpung, mai clare, răpăitul ploii.

Lumina începe să revină.

Deodată, strigăte mai clare, mai aproape, ale unei femei. Râsetele aceleiași femei.

VOCEA 1

Strigă cineva... o femeie...

VOCEA 2

Ce?

VOCEA 1

Cuvinte fără noimă.

Ride.

VOCEA 2

O cerșetoare.

Pauză

VOCEA 1

Nebună?

VOCEA 2

Cam așa ceva...

Pe aleile parcului, soarele de după ploaie. Soare mișcător. Pete de lumină cenușie, palidă.

Se mai aud încă strigătele și râsetele cerșetoarei.

VOCEA 1

A, da... mi-amintesc... Stă pe malul fluviilor... Vine din Birmania...?

VOCEA 2

Da.

India Song

În timp ce vocile vorbesc despre cerșetoare, cele trei persoane se mișcă, părăsesc încăperea prin niște uși laterale.

VOCEA 2

Nu e indiană.

Vine din Savannakhet.

Născută acolo.

VOCEA 1

A, da... da...

Într-o zi... de zece ani umblă, într-o zi, în fața ei, Gange...?

VOCEA 2

Da.

Ea rămîne.

VOCEA 1

Așa e...

Cele trei persoane au dispărut. Locul e pustiu.

Vorbărie în depărtare, parcă strigată, într-o limbă melodioasă: laoțiană.

VOCEA 1 (*pauză*)

Doisprezece copii morți în timp ce ea merge spre Bengal...?

VOCEA 2

Da. Îi lasă. Îi vinde. Îi uită. (*Pauză*) Spre Bengal devine sterilă.

Cele trei persoane vin în parc, merg, cu pas încet, de plimbare, în răcoarea care urmează ploii, trec prin petele de soare. În depărtare, tot se mai aud vorbele răstite ale cerșetoarei. Printre ele, deodată, cuvântul „Savannakhet“.

Scurtă încetare a vocilor. Apoi reluare:

VOCEA 1

Savannakhet, Laos?

Marguerite Duras

VOCEA 2

Da. (Pauză) Șaptesprezece ani... E
însărcinată, are șaptesprezece ani... (Pauză)
E alungată de mama ei, pleacă. (Pauză)
Caută o destinație spre care să se piardă.
Nimeni nu știe.

VOCEA 1 (pauză)

Da.
Într-o zi, după zece ani de rătăcit, într-o
zi: Calcutta, în fața ei.
Ea rămîne.

Tăcere

VOCEA 2

E acolo, pe malul Gangelui, sub copaci,
a uitat.

Tăcere

Cele trei persoane ies din parc.
Mișcări ale luminii – ale masonului – în parcul pustiu.
Cîntecul cerșetoarei – zis „cîntec din Savannakhet” – în
depărtare.

(VOCEA A DOUA informează, calmă, blîndă)

VOCEA 2

Știi, leproșii se sparg uneori ca niște saci
umpluți cu praf.

VOCEA 1

Nu suferă?

VOCEA 2

Nu. Deloc.
Deloc.

Tăcere

Tăcere. Vocile tac.

India Song

Un loc, în profunzimea parcului, pînă acum foarte
întunecat, neglijat parcă de lumini, se ivește treptat. Este
dezvăluit de reflectoare, cu o încetineală extremă, dar regu-
lată, calculată.

Cîntecul din Savannakhet, departe – se duce, revine.
Rumoarea Calcuttei, îndepărtată.

UN GRILAJ CARE ÎNCONJOARĂ NIȘTE TERENURI DE TENIS IES
DIN ÎNTUNERIC. REZEMATĂ DE GRILAJ, O BICICLETĂ CU ȘA DE
DAMĂ – DE CULOARE ROȘIE.

E PUSTIU.

Vocile recunosc aceste lucruri, care le sperie:

VOCEA 1 (surdă exclamație de teamă)
Terenurile de tenis, pustii...

VOCEA 2 (id.)

... Bicicleta roșie a lui Anne-Marie
Stretter...

Tăcere

Un bărbat a intrat în parc. Înalt, slab, ÎMBRĂCAT ÎN ALB.
Merge agale. Pașii lui nu fac nici un zgomot.

Privește în jurul lui imobilitatea generală. Mult timp.
Încearcă să vadă în interiorul casei: nimeni înăuntru.

Și apoi, ce privește? La început nu se știe. Apoi lucrurile
prind contur: privește bicicleta roșie a lui Anne-Marie Stretter
de-a lungul terenurilor de tenis pustii.

Se apropie de bicicletă. Se oprește. Șovaie. Stă pe loc. O
privește fix.

(Vocile sînt scăzute, speriate.)

VOCEA 2

... Vine noapte de noapte...

Pauză

VOCEA 1

Viceconsulul Franței la Lahore...